

TEKST: WILFRED HERMANS FOTOGRAFIE: IRIS DORINE ASSISTENTIE: KIRSTEN POSTMA

“Het was even wennen, maar nu ben ik een cliché-opa”

Presentator en – sinds kort – schrijver Kefah Allush is rationeel aangelegd, maar desondanks blij dat zijn vrouw hem met beide pootjes op de grond houdt. “Ik heb een gelijkwaardige partner nodig, ook om zelf geen eikel te worden.”

Na een paar zinnen is presentator Kefah Allush (49) prompt afgeleid door een passerend paard. Als dat gebeurt, móét hij even kijken. Zelf had hij een wit paard, totdat hij te vaak van huis was om er nog goed voor te kunnen zorgen. “Destijds kwam ik vaak langs ons huidige huis, omdat hierlangs een ruiterspad loopt. Ik vond het huis lelijk, maar de plek prachtig.”

vtwonen

Daar is geen woord aan gelogen. Kefah kocht en verbouwde het landhuis. De keuken is van een afmeting waar menige woonkamer jaloers op zou worden, de smaakvolle inrichting zou niet misstaan in de laatste *vtwonen*. Aan de muur in de zitkamer hangt een opvallend schilderij met verticale lijnen. Eigen werk, jawel, hij is van alle markten thuis. De neutrale kijker ziet verticale vlakken met hier en daar

een rood vlak, Kefah weet beter. “Elk verticaal vlak bestaat uit 26 kleinere vlakken, die elk een letter van het alfabet voorstellen. Als het derde vlakje rood is, moet je dat lezen als de letter c. Alle rode vlakjes naast elkaar vormen de zin *Ich liebe Nicolette*. Dit schilderij begon net als elk ander creatief proces in mijn hoofd – zo ook mijn recentste project, een thriller – terwijl het bij veel andere creatievelingen in hun buik begint.”

Prins op het witte paard

Combineer Kefahs uiterlijk met het witte paard dat hij bezat, en je ontkomt niet aan het plaatje van ‘de prins op het witte paard’. Is hij dat? “Ha! In veel opzichten wel en veel opzichten niet. Wel, omdat ik, als ik thuis ben, altijd boodschappen doe en kook. Mijn vrouw heeft een drukke baan, dus zorg ik dat ze kan aanschuiven zodra ze binnenkomt,

en dat het eten lekker en gezond is. Anderzijds kan ik drammerig zijn, en eigenwijs. Misschien heb ik de uitstraling van een warme, rustige man, en dat klopt ook, maar ik kán ook fel worden als iemand me dwarszit.

Mijn vader was veel afwezig, werkte hard. Mijn moeder was als krachtige persoonlijkheid mijn voorbeeld van hoe vrouwen zijn, dus ik kan niet goed overweg met vrouwen die aan je arm hangen, een aanhangsel. Dat klinkt onaardig, maar ik bedoel zo’n vrouw-achter-haar-man. Ik heb juist een gelijkwaardige partner nodig, ook om zelf geen eikel te worden. Mijn vrouw heeft een managementfunctie, ik heb er geen moeite mee dat zij meer verdient dan ik. Ze doorziet me en laat me niet met bullshit weggomen. Als ik gefrustreerd van mijn werk thuiskom, zal ze al snel zeggen: stellen we ons niet aan? En heb je je

NIEUWSCHIERIG
NAAR DE DEBUUT-
ROMAN VAN KEFAH?
JE ONTVANGT DEZE NU
GRATIS BIJ EEN (CADEAU)
ABONNEMENT
OP EVA. ZIE
EO-ACTIES.NL.

verplaatst in die ander? Dat helpt, zeker omdat je als presentator al gauw het gevaar loopt te denken dat alles om jou draait.”

Verloren zoon

Kefah heeft drie kinderen, 29, 26 en 19 jaar. Met Nicolette vormt het vijftal een samengesteld gezin. Een kortstondig eerste huwelijk strandde toen Kefah begin twintig was. “We waren gewoon geen match, het werkte niet, misschien waren we te jong. Een samenloop van omstandigheden. Toen ik Nicolette ontmoette, hadden we beiden al een kind, en samen kregen we er nog één bij. De belangrijkste les die ik mijn kinderen wil meegeven? Dat er van hen gehouden wordt. In de keuken hangt een grote reproductie van de verloren zoon en dat verhaal is kardinaal in mijn geloofsopvatting: het draait om de liefde. Als een vader op zijn sterfbed ligt, maakt het niet uit wat zijn kind heeft gedaan om een knuffel te krijgen. Dát is Gods liefde. Via de verloren zoon snap ik God; het gaat niet om een weegschaal met goede en slechte daden.”

Oeps – opa

“Nicolette en ik hebben altijd beiden gewerkt. De enige manier om dat met onze kinderen te combineren en ook nog tijd voor ontspanning over te houden, was door het huishouden als een militaire operatie te runnen. We lieten onze kinderen bijvoorbeeld altijd zelf hun speelgoed opruimen.” Toen Kefah anderhalf jaar geleden verteld werd dat hij opa zou worden, floepte hij er van schrik een krachtterm uit. “Ja, kom op, ik was pas 47! Maar nu ben ik zo’n cliché-opa die helemaal weg is van z’n kleinkind. Het is bijna leuker dan vader zijn!”

Rationeel geloven

“Mijn moeder heeft me als kind verteld dat ik er mocht zijn, dat ik een geschenk was voor de wereld. Dat heeft me in belangrijke mate gevormd. Als kind uit een migrantengezin putte ik hier zelfvertrouwen uit, wat ik aanvankelijk omzette in het opbouwen van mijn status, iemand worden. Toen ik eenmaal iemand was en een mooi huis en dito salaris had, ervoer ik een leegte en zocht ik naar zingeving. Op dat moment, ik was begin dertig, ontmoette ik een gelovige directeur voor wie ik freelancewerk deed. Ik vroeg hem: ‘Dus jij gelooft dat Jezus over water liep?’”

“Ik heb er geen moeite mee dat mijn vrouw meer verdient.”

Er volgden meerdere goede gesprekken. De weg naar God was ingeslagen, maar de ervaringen die Kefah met christenen had, stonden eerder in de weg dan dat ze meehielpen. “Alle christenen die ik kende, waren op emotionele gronden tot geloof gekomen, een bliksemflits, een warm gevoel. Dat blokkeerde me, totdat ik beseftte: als God mij gemaakt heeft, is Hij ook verantwoordelijk voor hóé ik ben: rationeel. Dat elk detail in de schepping een bedoeling leek te hebben, was voor mij uiteindelijk het meest overtuigende argument om te gaan geloven; als elk detail een bedoeling heeft, dan moet de oorsprong van alles ook een bedoeling hebben.”

Positieve beweging

De rationele Kefah bedacht na zijn bekering een theorie die hem in zijn leven als christen verder hielp, namelijk: alles in het universum werkt omdat er een positieve kracht achter zit. “Wijsheden van Jezus, zoals je naaste liefhebben als jezelf of je andere wang toekeeren, hebben die positieve beweging ook in zich. In mijn leventje probeer ik die beweging ook in te zetten, bijvoorbeeld in mijn huwelijk. Je kunt conflicten per se willen winnen, maar daar word je beiden niet gelukkiger van. Dus ik besloot: ik verlies bij voorbaat, ik begin met haar kant kiezen. ‘Ik snap dat je chagerijng bent, sorry.’ Netto kregen we daardoor minder ruzie én kreeg ik vaker gelijk.”

God is een bad

Als presentator van *De Kist* praatte Kefah met mensen over de dood. Welke vraag zou hij zelf aan God willen stellen, te Zijnertijd? “Ik weet niet of je aan God vragen kunt stellen. Misschien is God wel een bad, een vloeistof van pure liefde waarin je weg kunt zakken. Ondergedompeld worden in eeuwige liefde. Ik kan dat niet bevatten. De enige manier waarop het me toch een beetje lukt, is via dat schilderij van de Verloren zoon.”

Kefah over het thema ‘woestijn’: “Ik heb fysiek iets met hitte en droogte en ben daarom graag in de woestijn. Bovendien kan het niet anders dan dat je daar teruggeworpen wordt op jezelf, op jouw plek in het universum. In het Engels zijn de woorden *desert* – woestijn – en *to be deserted* – verlaten zijn – niet voor niets verwant. Maar ik geniet er juist, en zie het vooral als een gelegenheid om mijn prioriteiten weer op een rijtje te krijgen, hoewel ik er vooral ben voor werk.”